

เพชรสีเพลิง

บทที่ 24

เป็นครั้งแรกที่สหพันธ์เธอให้มาพบ ภัตตรล้างเลแต่ก็ตอบรับด้วยความยินดี

เธอยืนคอยเขาที่จุดนัดในห้างสรรพสินค้า ร่างสูงใหญ่ในเสื้อเชิ้ตสีอ่อนสะอาดเด่นจากผู้คน ปลุกเร้าให้รู้สึกปลานปลืมยินดีอย่างที่ไม่เคยเป็นกับใครมาก่อน

เธอไหว้เขา เขารับไหว้ มองเธอด้วยประกายตาที่นอกจากจะทำให้เธอรู้สึกถึงความอบอุ่นเป็นมิตรแล้ว ก็ยังทำให้รู้สึกเหมือนเธอเป็นคนพิเศษสำหรับเขอีกด้วย

หัวใจเธอชุ่มชื้นด้วยความอึดอ้อม

“ขอโทษที่ทำให้รอนะครับ”

“พี่สห งานยุ่งหรือคะ”

งานหลักของเขา ก็คือดูแลสร้อยระย้า ซึ่งนับวันก็ยิ่งให้ความ “เมตตา” จนเขาอี๊ดอึดใจ การพยายามรักษาระดับและระยะห่างที่เหมาะสม ต้องรวนเรผิดรูปผิดรอยไปในที่สุด เพราะสาวใหญ่ที่สูงวัยกว่าเขามากกว่าสิบปี ไม่ยอมที่จะให้กำแพงของความแตกต่างมาขวางกั้นเธอไว้

“ก็ยุ่งนิดหน่อย....”

“สรไม่นารบกวนพี่สหเลย”

“พี่รบกวนสรต่างหาก” เขาหลิวตาให้

“แหม... ไม่หรอกคะ พี่สหจะรบกวนสรได้ยังไง”

เธอเดินตามร่างสูงใหญ่ที่ให้ความรู้สึกมั่นคงอบอุ่นใจ ขึ้นบันไดเลื่อนไปยังร้านอาหารที่เขาเลือก แม้ลูกค้าจะเต็มร้าน แต่การจัดสถานที่โดยกันระหว่างโต๊ะด้วยแนวระวางไม้ประดับบ้าง กำแพงเตี้ยบ้างทำให้รู้สึกเป็นส่วนตัวพอสมควร

ชายหนุ่มทักถามนั่นนี่ พอสั่งเครื่องดื่มและอาหารเสร็จ เขาก็ถามว่า

“ที่บ้านเป็นยังไงกันบ้างครับ ทุกคนสบายดีไหม”

“ก็เหมือนอย่างเคยแหละคะ ทุกคนสบายดี แต่พ่อกับสรไม่ค่อยพูดกัน พูดที่ไรก็มีแต่เรื่องไม่สบายใจ”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ”

ประกายตาเธอสะท้อนวาบ สิ่งที่ถูกเก็บอยู่ภายในไม่ใช่ความทรงจำที่น่าจะบอกเล่าออกมา

“ไม่รู้สิคะ”

“คุณพ่อรักลูกมากไม่ใช่หรือ”

“พ่อรักพี่สม่มาก พี่สมก็รักพ่อ ไม่ว่าพ่อจะทำอะไรก็ถูกไปหมดทุกอย่าง แต่ถ้ามีเรื่องไม่ดีก็จะเก็บไว้ไม่บอกให้พ่อรู้เพราะกลัวว่าพ่อจะไม่สบายใจ เขาไม่เคยมีอะไรขัดแย้งกันเลย”

นั่นแหละเรื่องที่เขาอยากได้ยิน เรื่องของธิปไตยและปณรสี

ภัตตรข้ามเรื่องของพี่สาวไปและหันมาพูดถึงตัวเอง “แต่สรมีปัญหา กับพ่อเสมอ ไม่เคยเข้ากันได้เลย พ่อไม่รักสร เหมือนกับว่าความรักของพ่อไปอยู่ที่พี่สมหมดแล้ว ก็เลยไม่เหลือมาถึงสรเลย”

เธอยกไหล่ เสียงพูดปราณีเล็กน้อย

“แต่ว่าพ่อก็รักพี่พรรณ ไม่รักสรคนเดียว”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ”

เธอสั่นหน้าอย่างอัปจน ‘ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น’ เป็นปัญหา รุมเร้ารบกวนจิตใจมาตั้งแต่จำความได้ เธอขมขื่นและสงสัย เมื่อโตขึ้น คำตอบเดียวที่เธอนึกได้ก็คือ ‘เราคงไม่ใช่ลูกพ่อ’

“ไม่รู้สิคะ”

บริการนำเครื่องดื่มมาวางให้ ชายหนุ่มยกแก้วของเขาชนแก้วเธอเบาๆ

“มีความสุขดีกว่านะ”

ภัตตรทำตามโดยดี สีหน้าแจ่มใสขึ้นอีกครั้ง

“สรรู้จักอสร้อยมาตั้งแต่สรยังเป็นเด็ก ๆ อยู่เลยคะ” เธอพูดถึงเจ้านายของเขา “พอกับคุณลุงบุญยงรู้จักกันมานานแล้ว พ่อนับถือคุณลุงมาก”

“ผมก็ได้ยินคุณบุญยงกับคุณสร้อยพูดถึงคุณพ่อสรหลายครั้ง... แล้วก็พูดถึงลูกสาวด้วย” เขาหลิวตากลับเกลื่อนเมื่อนึกถึงปณรสี

“หรือคะ พูดว่ายังไง”

“พูดว่ามีลูกสาวน่ารัก...”

“คุณลุงกับอสร้อยรู้จักพี่สมดีกว่าสรคะ เพราะว่าพี่สมทำงานกับพ่อ ก็เลยมีโอกาสได้เจอกันบ่อยๆ”

“ครับ ก็คงเป็นอย่างนั้น”

“ตอนหลังนี่พ่อยิ่งเอาใจคุณลุงเพราะว่าคุณลุงเป็นคนที่คู่แข่งของพ่อเคารพเกรงใจ แล้วพ่อก็เลยพลอยเอาใจพี่โยไปด้วย พี่โยเคยจับพี่ส้มแล้วต่อมาก็เลิกกัน ถึงพี่ส้มไม่อยู่เขาก็ยังมาขลุกอยู่ที่บ้านทำยังกับเป็นบ้านของเขาเอง ทั้งพ่อและพี่พรรณต่างก็เอาใจกันใหญ่ เอาใจจนเลยขอบเขต...”

“ยังไงครับที่เรียกว่าเลยขอบเขต”

“ก็ทำเหมือนกับเขาเป็นเจ้านายใหญ่อยู่ในบ้านนะซีคะ คอยเอาใจว้าวร้อนไหม หิวไหม นั่งสบายไหม ไม่ว่าพี่โยพูดอะไรทุกคนจะคล้อยตามไปหมด ถ้าเขาอยากพาสรไปเที่ยว เขาไม่ต้องสนใจว่าสรเต็มใจจะไปหรือเปล่า หรือว่าอยากจะไปที่ไหน แค่อ้างชื่อพ่อเขาก็พาไปได้ทุกที่ตามที่เขาต้องการ”

ชายหนุ่มหัวเราะ เลื่อนจานอาหารที่ถูกนำมาวางเข้าไปใกล้หญิงสาว

“แต่สรก็ชอบเขาไม่ใช่หรือ”

“คะ ก็ชอบ...” สีหน้าเธอสับสน “แต่ก็... ไม่ชอบหรอกคะ”

“เอ๊ะ ยังไงกัน”

ภัสสรพยายามหาเหตุผลมาชี้แจงกับตัวเอง

“สรชอบพี่โยที่เขาสนุกสนานเป็นกันเอง แต่ก็ไม่ชอบที่เขาเจ้าชู้ แล้วก็ชอบที่ใครๆ คอยมาบังคับใจสรเพื่อจะเอาใจเขา มันทำให้รู้สึกวุ่นวายทุกอย่างเป็นไปเพราะไม่มีทางเลือก”

“อ้อ อย่างนี้เอง... แต่ว่าสรไม่ชอบโยธินมากพอจะยอมรับความรู้สึกนั้นหรือครับ”

“เมื่อก่อนสรไม่ค่อยเดือดร้อนเท่าไรหรอก แต่ว่า...” สีหน้าเธอหม่นหมองลง “เพราะพี่โย... คือนั้นสรถึงเรียกชยาออกมา... แล้ว...” เสียงเธอขาดหาย... “สรก็เลยไม่อยากพบพี่โยอีก”

แววตาของชายหนุ่มอ่อนลง น้ำเสียงพูดพลบโยน

“เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของใครไม่ว่าจะเป็นโยธินหรือสร ผมบอกหลายครั้งแล้วว่าอย่าโทษตัวเองหรือว่าโทษใคร แต่ว่าถ้าจะโทษจริงๆ ก็น่าจะให้อภัยกันได้แล้ว”

“สรไม่ได้โทษพี่โยคะ แต่พี่โยทำให้สรรู้สึกเสียใจต่อชยาโดยที่ไม่มีโอกาสจะแก้ตัวอีกแล้ว” เสียงเธอเริ่มอื้อ นัยตาซ้ำเมื่อนึกถึงคนที่จากไป “ชยาเสียใจตั้งแต่สรไปไหนๆ กับพี่โย จนห่างออกมาจากกลุ่ม ชยาดีกับสรมาตลอด ชยารักสรแต่สรไม่เคยรักเขาจริงๆ เลย จนที่สุดก็ทำให้เขาตายเพราะสรเอาแต่ใจตัวเองอยากจะทำอะไรพี่โย...”

ยิ่งพูดเธอก็ยิ่งร้องไห้

“นั่นไง โทษตัวเองอีกแล้ว สรคิดวนไปวนมาอยู่ตรงนี้ แล้วเมื่อไหร่จะหลุดพ้นความทุกข์สักที ชยาไปสบายแล้ว เขาไม่คิดด้วยว่าชะตากรรมของเขาเป็นความผิดของใครไม่ว่าจะเป็นสรหรือว่าโยธิน”

“พี่สหัสรู้ได้ยังไงคะ”

“จำไม่ได้แล้วหรือว่าพี่เป็นลูกศิษย์ของหลวงลุงคล้าย”

ประกายตาเธอวาวขึ้น “จริงซีคะ สรลืมไป”

เขาใช้ส้อมจิ้มอาหารใส่จานให้ “ทานได้แล้ว”

หญิงสาวทำตาม อีกครู่หนึ่งก็ยกอกกลับไปถึงเรื่องโยธินอีก

“ตอนนี้ดูพี่โยซึ้งๆ เหงาๆ สรไม่รู้ว่านี่เป็นเพราะพี่พรรณหรือเปล่า สรไม่อยากจะทำ”

“ทำไมถึงคิดว่าพรรณร้ายเกี่ยวข้องด้วยล่ะครับ”

“ก็เขาเคยสนิทกันมากนี่คะ สนิทจนกระทั่ง...”

ประกายตาเธอกระด้างเมื่อนึกถึง ไม่มีคำพูดนอกจากยกไหล่เหมือนไม่อยากจะใส่ใจ

“จนกระทั่งสรเข้าใจผิด” ชายหนุ่มต่อให้

“สรอาจจะเข้าใจถูกก็ได้”

ชายหนุ่มพูดว่า “สรชอบโยธินมากนะนี่ รู้ไหมว่าในใจสรขัดแย้งกันเอง ทั้งรับและปฏิเสธ ความหึงหวงทำให้ต่อต้านคนเราถ้าไม่รักจะหึงจะหวงทำไม”

“ไม่จริงคะ สรไม่รักพี่โยและจะไม่มีวันรักด้วย”

“อย่าปิดกั้นตัวเองอย่างนั้นซี”

เธอนิ่งไปนิดหนึ่ง

“พี่โยบอกว่าอยากกลับมาสนิทกันเหมือนเดิม แต่ว่าสรยังทำใจไม่ได้ เขาสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรที่สรไม่ชอบ แต่แล้วเขาก็ให้พ่อบังคับสรไปลงเรือด้วย ทั้งๆ ที่สรบอกปฏิเสธไปแล้ว”

“ไม่พอใจเพราะรู้สึกว่าถูกพ่อบังคับละซี ใช่ไหมครับ”

“มันทำให้สรยิ่งรู้สึกต่อต้านมากขึ้นคะ”

“ถ้าไม่รู้สึกต่อต้านว่าถูกบังคับใจ อาจจะรักโยธินก็ได้ใช่ไหมครับ หรือว่าตอนนี้ก็รักอยู่แล้วแต่ว่ายังไม่ยอมรับ”

“แหม พี่สหัสจะต้อนให้สรจนมุมทำไม พี่สหัสอยากให้สรรักพี่โยหรือคะ”

ชายหนุ่มถอนใจยิ้มๆ

“อะไรที่ดีและเป็นความสุขของสรพีก็ยินดีด้วยทั้งนั้น”

“ผู้ชายในอุดมคติของสรไม่ใช่พี่โยหรอกคะ พี่โยเอาแต่สุขสำราญแล้วยังเจ้าชู้มาก ๆ เข้าใกล้สาวคนไหนก็เล่นด้วยไปหมด สรไม่ชอบคนแบบนี้”

“งั้นสรชอบคนแบบไหน”

เธอมองอีกฝ่ายด้วยประกายตาแวววาว สีน้าอมยิ้มชัดเจน ไม่ต้องคนฉลาดจัดเจนโลกก็อ่านออกหมดว่าสาวน้อยอ่อนต่อโลกผู้นี้รู้สึกอย่างไร

สรรับรู้ด้วยความรู้สึกถึงโลด แต่แกล้งทำเป็นไม่เข้าใจ

“ที่ไร สรเห็นพี่สหัสถอดเสื้อชุดดินกลางแดด พื้นต้นไม้ผัวะ ๆ แต่พออยู่กับแม่และพี่สุภัก พี่สหัสอ่อนโยนยิ่งกว่านักบุญเสียอีก”

“โอ้โฮ อะไรจะเย็นยอกันขนาดนั้น”

“จริง ๆ นะคะ แล้วพอยู่กับหลวงลุงคล้ายในวัด พี่สหัสก็สงบนิ่งงดงามกว่าใคร ๆ แหม สรไม่รู้จะพูดยังไงดี”

ประกายตาเขาวาววาบ

“เวลาร้าย พี่อาจจะร้ายที่สุดก็ได้”

“สรไม่เชื่อว่าพี่สหัสจะร้ายกับใครได้ ไม่มีวันเชื่อ”

ดวงตาใสในสีหน้าอ่อนช้อยทำให้ชายหนุ่มต้องหลบตามองอาหารบนโต๊ะ พูดไม่เต็มเสียง

“อย่าไว้ใจใครให้มากเกินไปดีกว่าครับ ไม่ว่าจะเป็ผมหรือว่าใครก็ตาม”

“สรไว้ใจพี่สหัส” เธอพูดซื่อ ๆ

เขาเองก็เชื่ออย่างนั้น “ขอบคุณครับ”

เรือสำราญขนาดใหญ่สามชั้นนอกจากมีห้องรวมใหญ่แล้วยังมีห้องเล็ก ๆ เป็นสัดส่วนหลายห้อง งานนี้เป็นงานที่สมาคมการกุศลที่สร้อยระย้าเป็นหนึ่งในคณะกรรมการจัดขึ้น สร้อยระย้าซื้อบัตรหลายใบเพราะมีราคาแพงแต่ต้องขายให้หมดเพื่อให้ได้รับกำไรตามเป้าหมาย ถึงกระนั้นจำนวนคนหลายร้อยคน ก็ไม่ได้ทำให้สถานที่อัดอึดคับแคบ กลับถึงที่ทางไว้ให้บางคนได้หาความเป็นส่วนตัวได้อีกพอสมควร

เพราะชิปไต่ยรับปากว่าจะพาลูกสาวทั้งสองมาร่วมงานด้วย แม้ไม่ได้รับรู้ถึงความเป็นจริง แต่สร้อยระย้าก็เข้าใจดี ว่าสหัสเคยมีปัญหารุนแรงและไม่ต้องการพบหน้าชิปไต่ย จึงไม่ได้คาดหวังให้เขาคอยติดตามอยู่ข้าง ๆ

เธอขึ้นเรือไปก่อน ทิ้งบัตรผ่านงานใบหนึ่งไว้กับเขา

“ถ้าสหัสไม่สบายใจจะไม่มาด้วยก็ตามใจนะ แต่บนเรือที่ทางกว้างขวาง คงไม่เดินมาพบกันง่าย ๆ หรือไม่อย่างนั้นจะหลบไปอยู่ห้องเล็กก็ได้ วันนี้ไม่มีลูกค้ายื่นมันก็เลยว่าง”

สหัส นั่งอยู่ในรถ เคาะบัตรเล่น เขาไม่พร้อมจะพบใครในฐานะผู้ติดตามสาวใหญ่ผู้เป็นน้องสาวของบุญยงซึ่งเป็นที่รู้จักเคารพนับถือของคนจำนวนมาก ยังไม่ต้องการให้พ่อลูกคู่นี้รู้ว่าเขาสนิทสนมกับภัสสร แต่บางอย่างปลุกเร้าความรู้สึกของเขาให้ระริกร้อนรุ่ม เขาอยากเห็นปณรสี...

พอถึงวันที่จะมีงาน ภัสสรจึงรู้ว่าโยธินจะมารับเธอ ส่วนชิปไต่ยและปณรสีมีธุระที่อื่นก่อนแล้วจะขับรถตามไปด้วยกัน

ชวนคะนึงได้รับคำสั่งจากสร้อยระย้าให้ตามไปช่วยทำงาน

“คะนึงนั่งรถมากับคุณโยน่ะคะ”

ชายหนุ่มรับปากด้วยความเต็มใจ คิดว่าบางทีชวนคะนึงอาจจะช่วยทำให้ภัสสรและเขามีเรื่องพูดคุยกันมากขึ้น

ทั้งพรรณรายและภัสสรแปลกใจที่หญิงสาวเดินตามโยธินเข้ามาในบ้าน พรรณรายเข้ามาจับมือทักทาย

“คุณคะนึง ดีใจที่ได้พบกันอีกค่ะ”

“คุณพรรณไม่ไปลงเรือด้วยหรือคะ”

“ไม่ได้ไปค่ะ ไม่ค่อยสบายก็เลยรับอาสาเฝ้าบ้าน”

เธอผินยิ้มเมื่อป็นคำพูด ความจริงแล้วเป็นเพราะเธอเข้ากับสองสาวพี่น้องไม่ได้ต่างหาก ปณรสีไม่ยอมสนิทสนมด้วยมาตั้งแต่ต้น แต่ภัสสรเริ่มมาเห็นห่างตั้งแต่เห็นเธอล้มอยู่ในอ้อมแขนของโยธินในคืนนั้น ยิ่งกว่านั้นโยธินก็พลอยเจี๊ยบขริบปลีกตัวห่างเหินไปอีก พรรณรายนึกถึงความสนิทสนมแพรวพราวก่อร่องกอดักที่เขาเคยมีแล้วก็ได้แต่สะเทือนใจ

พรรณรายเคยคิดหวังว่าโยธินจะชอบเธอมากพอที่จะพาเธอไปจากที่นี่ ไปจากชายสูงวัยที่นับวันก็ยิ่งทำให้เธอรู้สึกหนายแหนงชีวิตใหม่กับชายหนุ่มคนนี้เป็นความสุขที่เธอปรารถนาเป็นที่สุด

ความฝันนั้นสลายลงไปแล้ว

หญิงสาวผินยิ้มกับชายหนุ่ม “เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยได้พบกัน คุณโยสบายดีหรือเปล่าคะ”

“ครับ ผมสบายดี” ชายหนุ่มมองตอบด้วยรอยยิ้มอ่อนขรึม นึกรู้ว่าพรรณรายรู้สึกอย่างไร เขาตำหนิตัวเองที่เคยลึงโลดพ้อใจกับความรู้สึกที่เป็นพิเศษและการเอาอกเอาใจของสาวสวยคนนี้ “คุณพรรณละครับ”

“ก็ดีค่ะ” ริมฝีปากเธอรบายยิ้มแต่ประกายตาร้าวราน เพราะชวนคะนึ่งมาถึงบ้านเป็นครั้งแรกภัสสรจึงต้องเดินมาไหว้ทักทาย เธอหมางเมินต่อโยธินเพราะรู้สึกเสียหน้าที่หลังจากเธอปฏิเสธ พ่อเขาก็ให้พ่อเธอออกคำสั่งให้เธอต้องทำในทางตรงกันข้าม เธอแทบไม่มองชายหนุ่ม

“ขอเวลาสรวปบึงนึ่งคะ กำลังทำการบ้านจะเสร็จอยู่แล้วค่ะ”

พูดแล้วร่างบาง ๆ ที่สมส่วนก็ถอยกลับไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ในห้องนั่งเล่นซึ่งชายหนุ่มเองเป็นคนจัดหามาไว้ให้ใช้เพื่อที่เธอจะได้ไม่ต้องติดอยู่กับเครื่องในห้องนอนชั้นบนเวลาที่เขามาขลุกอยู่ด้วย

สีหน้าชายหนุ่มเจื่อนจางลง “ผมจะไปดูสร” เขาหันมาบอกสองสาวก่อนจะเดินตามไปอย่างง้องอน

พรรณรายผีนย้มให้ชวนคะนึ่ง

“จะดีมีอะไรกันดีคะ”

ชวนคะนึ่งรู้สึกไม่สะดวกใจที่จะตามไปเป็นบุคคลที่สาม

“คะนึ่งไปช่วยคุณพรรณหาน้ำให้คุณโยธิดีกว่า กาแฟก็ดีนะคะ”

“เชิญตามสบายเลยคะ”

หญิงสาวเดินตามกันมาหยุดที่ส่วนที่กั้นด้วยตู้เตี้ยมีตู้ชุดต่อติดข้างฝาและตู้เย็นใหญ่ซึ่งเป็นส่วนของการจัดวางภาชนะและเครื่องตีมต่าง ๆ กับบรรดาอาหารว่างหลากหลายใกล้โต๊ะอาหาร พรรณรายหยิบถ้วยกาแฟออกมาวาง แล้วจัดการชงกาแฟให้โยธินในส่วนผสมที่ชวนคะนึ่งเองก็ทำให้โยธินเป็นประจำ

หญิงสาวใหญ่อดรู้สึกวูบวาบไม่ได้แต่ก็ยังยิ้มหวาน

“คุณโยบอกว่าคุณพรรณทำอาหารอร่อยก็เลยชอบมาทานที่นี่”

รอยยิ้มของอีกฝ่ายเจือขมขื่น

“เมื่อก่อนมาบ่อยค่ะ แต่หลัง ๆ นี้น้องสรจะดูหนังสือสอบไม่วางคุยด้วย คุณโยก็เลยไม่ค่อยมา”

“หลัง ๆ นี้ดูคุณโยขรึม ๆ ไป ไม่รู้ว่ามีปัญหาอะไรคะ”

“หรือคะ พรรณก็เห็นเธอขรึม ๆ ไม่สนุกสนานครั้นแครงเหมือนเมื่อก่อน แต่ไม่รู้ว่าเธอมีปัญหาอะไรเหมือนกัน”

ชวนคะนึ่งมองสำรวจคนพูดแล้วหันมาดูหนุ่มสาวที่อีกมุมหนึ่ง ไกลออกไป เห็นภัสสรสนใจแต่กับคอมพิวเตอร์ ร่างสูงคุกเข่าอยู่บนเบาะหนังบนพื้น เกาะหลังเธออยู่อย่างเอาใจ

เธอแน่ใจว่าปัญหาของเขา... และของเธอ... ไม่ใช่พรรณราย แต่ว่าเป็นภัสสร...

สีหน้าอ่อนเอาใจของโยธินทำให้ภัสสรใจอ่อนแม้จะรู้สึกต่อต้านขัดแย้งในตอนแรกก็คิดว่าเขาจะลึงโลดอย่างผู้ชนะ ร่างสูงคุกเข่าอยู่บนเบาะหนังบนพื้น เกาะหลังเธอแทบจะคล้ายโอบประคองใบหน้าสะอาดสะอาดลอยอยู่ข้าง ๆ มองภาพในจอคอมพิวเตอร์ที่เธอกำลังผินทำท่าว่าสนใจเต็มที่

“ใกล้สอบแล้วหรือ จะสอบเมื่อไหร่”

ชายหนุ่มถาม เขาไม่ใช่คนที่สนุกสนานหาความสำราญได้ในทุกที่อย่างที่เคยเป็น และเธอก็ไม่ใช่สาวน้อยสดใสที่เคยต่อปากต่อคำหยิก ๆ หยอก ๆ ที่เข้ากันได้ดีคนเก่า ม่านหมอกที่ครอบงำปิดกันยังหนาทึบ ต่างคนก็ต่างถูกกดทับด้วยความรู้สึกผิดบาป

“มีสอบย่อยเก็บคะแนนบ่อยค่ะ แต่จะสอบไฟนัลเดือนหน้า”

“จะให้พี่ช่วยทำรายงานหรืออะไรบ้างไหม บอกมาได้เลยนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ”

“เพื่อน ๆ เป็นยังไงกันบ้าง”

พอนึกถึง “เพื่อน ๆ” ปรกายน้้าตาเธอก็ผุดวาบ เสียงตอบปร่าแปร่ง

“ทุกคนสบายดีค่ะ”

โยธินจับความสะเทือนใจนั้นได้ ต้องนึ่งไปเหมือนกัน ได้แต่มองหญิงสาวด้วยสายตาเว้าวอน

ชวนคะนึ่งและพรรณรายช่วยกันถือเครื่องตีมตามมา ต้องผินความรู้สึกร้นรวบวากับภาพที่เห็น

ชวนคะนึ่งไม่รู้มาก่อนว่าเธอจะเจ็บปวดกับความรักรักของชายหนุ่มต่อหญิงอื่นได้ถึงเพียงนี้.....